

[Kim Behnke]

spørgsmålet jo, hvad der er surt, og hvad der er sødt.

Den traditionelle opfattelse i Folketinget blandt Folketingets partier og Folketingets medlemmer er, at det at give ekstra offentlige udgifter er det søde, og det at lave besparelser opfatter man som det sure. Vi er ikke enige i den definition, fordi vi tager skatteydernes parti. Vi holder med skatteyderne, og for dem repræsenterer ekstra offentlige udgifter højere skatter, og det er surt. Derfor er vores opfattelse den, at det er surt, når man afholder ekstra offentlige udgifter; men det er godt, og det er sødt, når man får lavet nogle besparelser, så vi kan få skattetrykket sat ned.

Det er ikke, fordi Fremskridtspartiet ikke har lært at tage det sure med det søde, men det er simpelt hen, fordi vi har en anden opfattelse end hr. Kofod-Svendsen og hovedparten af Folketingets medlemmer af, hvad der er surt, og hvad der er sødt.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Er det sådan, at når Fremskridtspartiet den ene gang efter den anden kommer med forslag om ekstra bevillinger til pensionisterne, så er det altså meget, meget surt for Fremskridtspartiet? Er det sådan, at de virkelig må kæmpe imod deres ønsker, men føler sig forpligtet til at øge de offentlige udgifter og sætte skatten op for at yde flere penge til pensionisterne? Det er så surt, så surt, men Fremskridtspartiet gør det alligevel?

Finansministeren (Henning Dyremose):

Man kan vel roligt sige, at det er en sidegevinst ved et bredt forlig, at det også giver en rolig debat og en rimelig hurtig debat. Derfor vil det også være sådan, at de bemærkninger, jeg vil gøre, for de flestes vedkommende vil koncentrere sig om de to partier, der ikke er med i forliget, og jeg må bede mine forligspartnere om undskyldning for, at jeg ikke har så mange bemærkninger at gøre til dem.

Jeg vil dog godt lige komme med en enkelt bemærkning til hr. Lykketoft i forbindelse med forhandlingsformen. Jeg er enig med hr. Lykketoft i, at det har vist sig, at denne forhandlingsform var en succes, men jeg vil godt sige, at det ikke var stik imod regeringens prognoser. Det, regeringen afviste dengang i slutnin-

gen af august eller begyndelsen af september, var at etablere egentlige fælles forhandlinger om finansloven på det tidspunkt. Da valgte vi at sige – jeg husker det tydeligt – at vi afviser ingen forhandlingsform på forhånd. Vi tror ikke, at det vil være klokt her og nu at indlede sådanne fællesforhandlinger, men vi vil ikke afvise, at det på et senere tidspunkt i processen kan vise sig hensigtsmæssigt.

Jeg ved også godt, hvad der blev bragt i TV 2 i forbindelse med min udtalelse: hverken første del eller tredje del, men kun anden del. Sådan er det jo så ofte i den offentlige debat, at det ikke er den helhed, man udtaler, der bliver præsenteret, det er en del af helheden, som passer godt ind i, at der er en eller anden form for konflikt, for det er nu engang det, vore medier foretrækker. Men vi afviste altså ikke på det tidspunkt, at det senere kunne være hensigtsmæssigt, og derfor gik vi også ind i det senere, og jeg er enig i, at det så faktisk, da vi valgte at gøre det, fungerede ganske godt.

Hr. Kim Behnke havde efter hr. Lykketofts indlæg nogle korte bemærkninger, som jeg godt lige vil forholde mig til. Det var bemærkningerne om, at SF blev ved forhandlingsbordet og derfor fik indflydelse på 37 punkter, mens Fremskridtspartiet forlod forhandlingsbordet. Man kan diskutere, hvilke flertalsmuligheder der eksisterede den 5. november, da Fremskridtspartiet forlod bordet, men man kan ikke diskutere, at regeringen havde gjort sig uhyre umage for at tilrettelægge tingene på en sådan måde, at Fremskridtspartiet på linje med de andre partier i Folketinget kunne få en chance for indflydelse. Uanset at vi vel allerede dengang vurderede, at det mest sandsynlige ville være et forlig mellem de seks partier, der nu har indgået det, så var det tilrettelagt sådan, at både SF og Fremskridtspartiet skulle have chancen for indflydelse og medansvar. SF forfulgte chancen; Fremskridtspartiet valgte at lade være. Det synes jeg er synd og skam først og fremmest for Fremskridtspartiet, og jeg håber, man har lært af det, sådan at man næste gang, man får chancen, hager sig fast ved forhandlingsbordet på samme måde, som SF forsøgte at gøre det.

I modsætning til andre, der har udtrykt sig her fra talerstolen, vil jeg gerne sige, at jeg ikke var glad for, at Fremskridtspartiet forlod bordet. Jeg mener, det ville have været hensigts-